

סמל חנוך חיים

5036393

בן ישראלה ומיכאל

נולד ב- 7.2.1972

התגייס לצה"ל ב - 26.11.1990

שרת בגדוד "גדעון" (13)

נפל ב- 20.10.1991

בעת מילוי תפקידו.

חנוך, חיים

בן ישראל ומינאל, נולד ביום כ"ה בשבט תש"ב (7.2.1972) בירושלים. החיזו בן שבע לצורך עקרה משפחתו ללוד ואחר-כך לאוסקים וחיים למד בבית-הספר היסודי 'אביר יצקב' באוסקים ובישיבת יהזון 'חזקאל' במושב קוממיות. את לימודיו התיכוניים סיים בחיכוך-מקיף באוסקים. מביתה י"א הצטרף חיים לסרוויקט של"ם (שמיניות לערי סיוחה) המשלב חלמידים מוכשרים מכל הארץ ומעיריזה היחידה

עצמן תועד לשפר את הישגיהם של בני העיריזה בלימודים, באמצעות מטרה זו זכה לחכיר חברת חדשה ושונה, והשתתף בפעילות חברתית ענפה.

מבין תחביביו – סרטים, מוסיקה, מטוסים ומסוקים – הביאוי האהוב עליו היה טיולים ברחבי הארץ. הוא התלהב והתאהב בנופי הארץ, ואף נתן לכך ביטוי בפסיקה זו, שכתב בעבור זמן, בצבא:

"כשאני לבד שומר בגדר המערכת חושב אני עליך.

האם המחבל רוצה להיכנס אליך לחורגן, לעולל בך מעשים, לכן שומר אני עליך ארצי אהובתי".

עם סיום לימודיו הצטרף חיים לקיבוץ 'ראשית', קיבוץ עירוני, שאנשיו שמו להם למטרה לגבש קבוצה רעיונית שתתגייס לגולני כפלוגה ותשאף להגשים ערכים כאחדות העם ואהבת הארץ והכרתה תוך כדי השירות הצבאי, ואף תנסה להנהיל ערכים אלה לשאר חיילי הפלוגה וליצור פלוגה איכותית בעלת דמה מבצעית גבוהה.

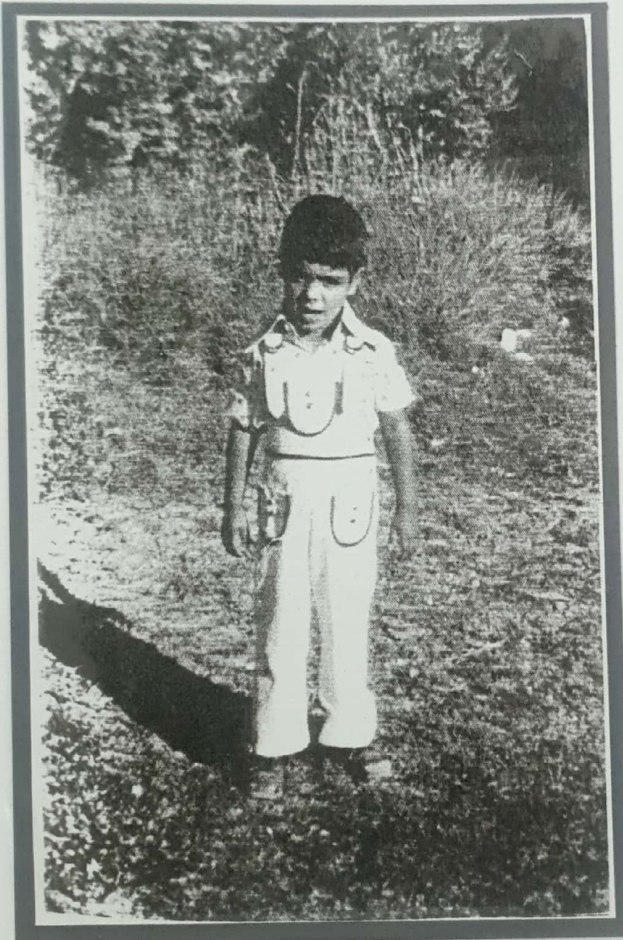
בנובמבר 1990 גויס חיים, במסגרת הקבוצה, לגולני. לאחר שעבר סירונות צל רקע מלחמת המפרץ ונפילת ה'סקאדים' בישראל, יצא לאימון מתקדם בבית-הספר למ"כים ובעקבותיו עלה עם הפלוגה לקו מרג' עיון שבלבנון. בצבא – זכרם בשמירת הקו הקשה והמתישה – בלט חיים כאדם חייכן ואופטימי, שאינו מתלונן ואינו מסתכסך, שומר על ההומור גם בשעות קשות ונותן יד לחברים. החיך הממזרי היה כמעט לסמל המסחרי שלו.

ביום י"ב מרחשוון תשנ"ב (20.10.1991) נפל בקרב. בשוכו מתצפית בגזרה המזרחית של רצועת הביטחון בדרום לבנון, הופעל מטען צד על הנגמ"ש שבו נסע ובהתפוצצות נפגע חיים ונהרג. הוא הובא למנוחת-עולמים בחלקה הצבאית בבית-

העלמין באופקים. השאיר אחריו הורים ו-10 אחים ואחיות – בן-ציון, החלק, אברהם, רחמים, יחזקאל, מרגלית, אילנה, עליזה, סיגלית וגיל.

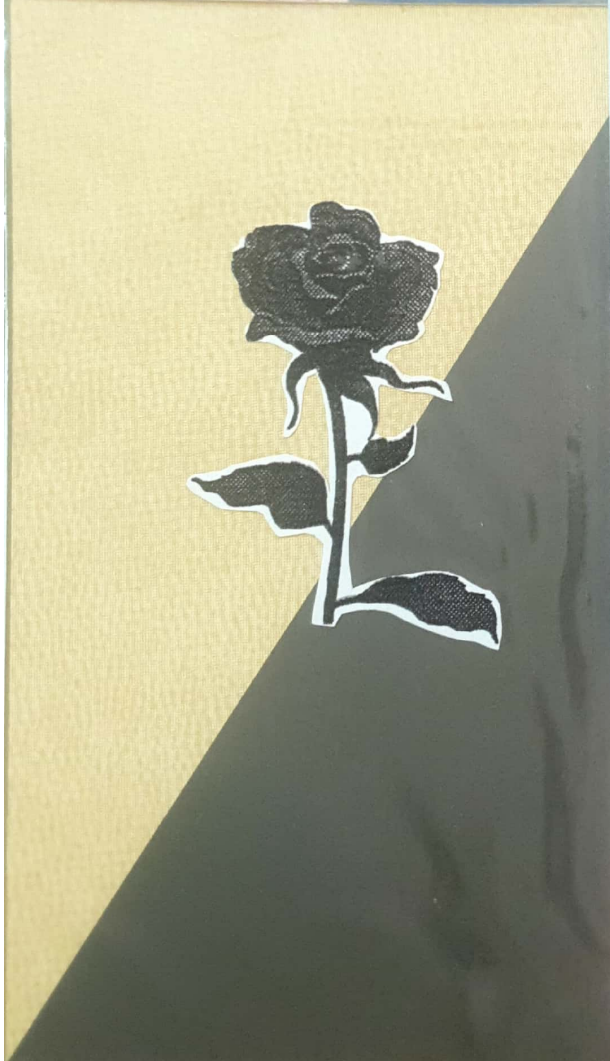
במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב שר הביטחון, משה ארנס: "... חיים היה חייל מעולה ובעל כושר פיקוד והנהגה, היה בין החיילים הבולטים בפלוגה וביצע את כל המוטל עליו ללא דופי". חבריו לפלוגה הוציאו לאור תזכרת המעלה את דמותו מתוך מכתביהם וזיכרונותיהם וכן מתוך דברים שכתב הוא עצמו, ומשפחתו השתתפה בהקמת ספרייה לזכרו במרכז למורשת ספרד שליך בית-הספר המקיף-הרתי באופקים, אשר בו למד.

מתקופת ילדותו של חיים ז"ל

מתקופת הצבא

1990
 1991
 1992

שמו של ממלאי התפקיד

קב"מ

כתובת

14.4.92

תאריך

הערות

1. יא רצף

2. אם הוסף מחר

צביו של הנהל: (ספר, חוברת)

הון

בקשה

... אתה לא יודע

הוא לא יודע, אבל הוא לא יודע, אבל הוא לא יודע
... אתה לא יודע

הוא לא יודע, אבל הוא לא יודע, אבל הוא לא יודע
... אתה לא יודע

"הוא לא יודע" - אבל הוא לא יודע, אבל הוא לא יודע
... אתה לא יודע

הוא לא יודע, אבל הוא לא יודע, אבל הוא לא יודע
... אתה לא יודע

... אתה לא יודע

אברהם ויצחק

ויצחק אברהם ויצחק
 ויצחק אברהם ויצחק
 ויצחק אברהם ויצחק
 ויצחק אברהם ויצחק

ויצחק אברהם ויצחק
 ויצחק אברהם ויצחק
 ויצחק אברהם ויצחק
 ויצחק אברהם ויצחק

ויצחק אברהם ויצחק
 ויצחק אברהם ויצחק
 ויצחק אברהם ויצחק
 ויצחק אברהם ויצחק

ויצחק אברהם ויצחק
 ויצחק אברהם ויצחק
 ויצחק אברהם ויצחק
 ויצחק אברהם ויצחק

ויצחק אברהם ויצחק
 ויצחק אברהם ויצחק
 ויצחק אברהם ויצחק
 ויצחק אברהם ויצחק

סוף דבר

...
 היכן? נקמה זה, חלילה זה, קודם שיהיה זה...
 אך אל תשכח של דבר, הישג, קודם באהבה פנימה
 נשמה, צדק, וזה הכל, את אלוהים.
 חסד הוא בלב ~~לב~~ לב.
 בן אם אהבה, אין אם אלו.
 אי אהבה אלה אלה אלה, וזה.
 כי זאת הקנה איך אהבה אהבה...
 אהבה חוויה של כך ושל טוב
 אליה דען באה אהבה אהבה
 ארץ דבר שהיה נראה פשוט אהבה
 אם לא אהבה

הינה ביהב ביה ביה
 שהיה אהבה...

כותבים לזכרו של חיים ז"ל

היה כה באקטאבר, שאלנו באקטאבר.
ברדיו בעשר, חלון כל לבד.
הטנקים החלו יוצאים אל הקרב.
ועמה האטון חיים רץ לקרב.

באקרב למ שחר יוצאים אל הקרב.
ועמה האטון מטיחה הסכנה.
הלו המסקרה...
נתקטט באש.

אל קבר בתוך ניצבת...
מגול האש אני כאן לבד.
מקפת בקולם אביר,
מבנה לו אלהות,
ומתאבת את שחאלת לית",
כן אלו לית" שחאלת את

זוולת היקום!!!

איתנה חטך אחותי.

אלוהים קול פרחים קטנים
פרחים שלא הספיקו לפרוח
אלוהים קול פרחים

קטנים

יפים

שקטה לשבת.

פרחים שנפתחו

רק את

שלא ראו רק את

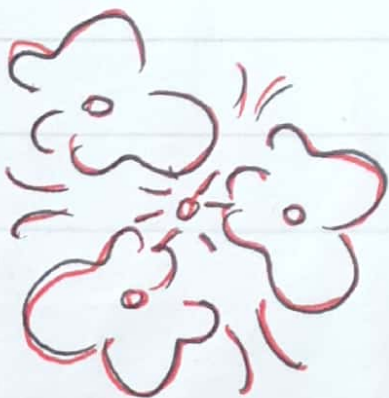
וחיו כה את

ואין קטה להבין

קטה כל-כך להבין

אלוהים קול פרחים

אילניה חלק אחות

עליו חנוך סגור

אדם ז"ל

אשר לא תשנה את ה' אלוקיך
אשר ישנה אדם ...

ששאלו על סדוקי, סדוקי עזר
האם, יושב וקרא מנצחם הם
אחריהם

עזר היה האב והנאמן
עוד קשרו סדוקי

חלבו עזר

קשרו עזר

... וקשרו עזר

אלו הם ארבע

אם במו סדוקי

אשר על כל קשרו עזר

אלו הם סדוקי

היה יום אחד אצלם

אלו הם ארבע קשרו

היה כיום יום אחד

אשר על כל קשרו

האב והנאמן

כעת העט והקלף לפני

ובעט יקוי אלו חזרה

אנני יופצת מה אבתוק ואויב

כל כק הרבה יש לכתוב

שקל נייר עמו יכלו עתה כול

וההביו רפשיור על גבי דף

ולתלת תקופות חיו של אדם

זה קשה

חייב ה מילה שתולמה בחובה המין

היה מלא חייב ונהל

להכנה אפילו חק במה

ועל גולני עמו הרסיוק לדבר

איח היי שואל

חייב זה לא קשה? האלמוניק?

תמיד קיה צינה בחיוק

סתימ נעבור את זה

אטיות מאיך חזקה ופזין על

ואכן הגעו אלן טרז'ר

לחממה להגנת אולף ישראל שאהב

שבכל הפעמור יצאת אטיוף

עתיכר צוק אבן ותלת אצנה טובה

ומעל הכל נפאר זמנו אולף ישראל. למצו הגנתה

למצו קפוט הסמ, יהי זכרם ברוב.

מרתה חייב

כמה חלקים סגור

חיים - אתה יחיד

יחיד ואיחוד

הק שונק איתנו כיון
ועה חבל סוף

התגלגל זה אתה לא נחשב

חוק חנן אנוש

חוק חברים אמנות

אק היה מלחמה ואלמנה

איתנו השאר כלן לזכרים אבובים

חולמים אלוהים את הנשים הקלים

שלא יוכלו להפיל, אק ורק בבני

אק אמרת כי זאת שאתה חוק איתנו

קרה אתה האל

אני ניסוים אלה כי יום האל והמלכות

וזכרים אלה את חוב האלה האלה

הנהגת אמנותי אמנות

אזהב אין חוב, אין חקובה

הק שחנן אבני יאמן

התגלגלים בו חזרים

לזכור את הנשים

את חיים אהבתי מאד מאוד, חינני
 משתוקק ביותר ויהי כיש. כשברואן
 היה בא לבית שלנו הייתי מתרבה
 עשיו וקופס עשיו. קובא ביה
 מספר לנו על הצבא, ואיך
 שהם היו מתאמנים וק"ת' מספר
 על עש השיומונים, ועל בית -
 הספר שלי. לפצמים הוא היה
 מתרבה עשיו, ואכשיו, מסיון
 בודד חמוי ונקמך כחוקה, הלם

נשקב

חיים שלי

יונה
 ק-מתבס

בתבייני צננני בן 10
 אהין על חיים שלי

סיפור
אם בופי חיים צל

כשחיים היה אזלינו.

שיחקנו בקרא אה, וצחקנו איתו.

וחיים היה חיס אוב, והוא

היה מקבר צים אלא שלי

השפה אחרת שאנחנו פלא

הבנו. וביום ראשון בארש

ו"ב תשנ"ב הוא נהרג בקנון.

היה עצוב, כי קודם כחא בתגב

חיים אין יותר קרין צנעני

תצופים !!! בת פ, אחינית

של חיים צל

אברהם של אחי האבות חיים ז"ל, הנצב

שאל
באלו היקפים קשה
להזמין קטנים
ובאשרת באגן.
(הודו אחי)

אקדים השם
של אחי ישראל
על יחיון הנאמין.
ביום קדושים,
ביום זבול'ם,
שמרו לפעם.
באו ברחים
בגן של קצים
שכרם הג'עו.
לפניו פרוחם.
הג'עו ארם
פלו בע'רם
בכה ש'עם.

ביר ארץ ישראל
שמעו קול'ם
אר רבנים
בב' רב' י'ם
ובאלו רבנים ארץ

שאל
באלו היקפים קשה
להזמין קטנים
ובאשרת באגן.
(הודו אחי)

בכח, ח'כ'ן
ש'ר, א'ע'ם
ק'ר, א'ע'ו
א'רץ א'רץ

בכח, ח'כ'ן
ש'ר, א'ע'ם
ק'ר, א'ע'ו
א'רץ א'רץ

חיים!

אך אפשר להעביר חיים של אדם על גבי דפים, כמה שאכתוב חרי זה לא יכסה
ולו במקצת מהחיים היפים שחיו לך.

זכורה לי השבת הראשונה בבזק, בטירונות, בה שמרנו ביחד בפעם הראשונה
”בסיסית”, אני זוכר שסיפרת לי שאתה מאופקים למדת בתיכון דתי לפני הצבא
ובישיבה, ושיש לך בעיה באוזן ולא סיפרת לאף אחד בצבא כי רצית להגיע
לקרבי ולמלני ושמתתי זאת בסוד.

עברנו ביחד את הטירונות את ”לילות הסקאדים”, טירונות שהיתה קשה והגענו
למכ”ים - אימון מתקדם. היינו באותו צוות עם המפקד ירון שחר, כשאני, אתה
ועמיר אברהמי היינו באותה חוליה. עברנו ביחד את כל השטח באוהל הצוות,
החרשנו יחד תבילות שקיבלנו מהבית.

תמיד ביחד. ואז הגענו לקו ללבנון, למרגי-עיון פלוגת אבטחה, וטחנו פה ביחד
שמידות ומשימות שהוטלו עלינו ותמיד עמדת בהם יפה ולא נשבת אף פעם גם
כשרחוקת.

חיים - קשה לכתוב על חבר ואח שנפל ואין מילים לנחם את המשפחה השכולה
והאבלה אך חיים מבטיח אני שתמיד נמשיך בדרך בה הלכת ולעולם לא נשכח
אותך, חבר יקר.

אליעזר מינסטר
חברך הכואב

חיים שלנו, מזה כבר אני יכול לכתוב עליך שאתה אינך איתנו, שאתה היית אחד
הטובים שבנו איש שאפשר לסמוך עליו ולשמוע לעצתו. תמיד היית נאמן לחברים
אף פעם לא הראת סמני עצב, תמיד בחיוך על פניך ובימים קשים ידעת להתגבר על
הבעיות ואף לעזור לאחרים.

חיים אתה תמיד תהיה בזכרוני ובליבי כי אתה חבר אמיתי.

חיים אבוטבול.

הספד על קיברו של חיים חנוך - באופקים

חיים שלנו:

עברה שנה ונראה כאילו רק אתמול קיבלנו את ההודעה כי הגדוד, משפחת גידעון איבדה שניים מהטובים שבלוחמיה חיים ונדב ז"ל.

אני זוכר את הנגמ"ש המפוייה, את חבריך למחלקה עומדים ולא מאמינים ודמעה בעיניהם מהמפגש הראשוני עם השכול, עם אובדן חבר.

חיים, שבאופיו ידע לשלב חברות אמיתית עם שקט נפשי, ובגרות, שידע לעודד ולדרבן במסע הקשה ביותר.

חיים שהיה כ"כ גאה לשרת בחטיבת גולני, עם הפנים המחייכות, המביעות נכונות ורצון לעזור ולתמוך, לתת מעצמך עוד ועוד. כדרך, כתפיסת עולם, כדבר הברור מאליו.

לעיתים נדמה לנו שבדור שראה בעיניו את שואת ישראל, זאת מלחמות

ישראל ואת המלחמה הבלתי פוסקת בטרור ובכל החזיתות, מעיק על

שיפוטינו רצף ההתרחשויות הזה, הוא המקשה על חלק מאיתנו את ההבחנה

בכך שבעצם מאז ומתמיד - מיהונתן בן שאול דרך המכבים ועד חיים ונדב

שלנו - היתה תקומת ישראל תלויה בחרב מעטים מבניה, ובנכונותם של

הבנים לאחוז בחרב הזו ולהניפה בעת צרה.

את חיים שלנו לא נוכל להחזיר לחיים, אך את המורשת, הסמל, הרוח הזו

העשוייה ללא חת, את הלב הזה החס, צמא הדעת, את הדעות הזו, את

האמונה הזו בצדקת הדרך ובטעמה את הנכונות הזו להטיל את עצמך

עד תום - אם את כל אלה נאמץ ונשמור לעצמנו אנחנו חבריך ומפקדיך

וננחילם לכאב אחרינו. אז מקימים אנו לחיים מצבה שחשובה ממנה זאולי

יפה ממנה לא נוכל להקים.

גחי זיברו ברוד:

כרטיס ביקור

שם: חיים חנוך
תאריך לידה: כ"ב בשבט תשל"ב - 7.2.1972
השכלה: יב' שנות לימוד, "תלמיד טוב" (כשצריך)
תכונות אופי: ביישן, שקט, צנוע, אהב את החיים, ילד טוב
בשעות הפנאי: ביקור אצל חברים, משפחה בימי חופשה, שליחויות ואפילו לחיך עוגות, צפייה בסרטים, ומוזיקה טובה.
החביבים: אוסף של מגזינים ושל תגים וסמלים, בשמים, מאכלים: עוגות שמרים, שוקולדים קולה ומיצוחים וכל מאכל ישראלי אפשרי.
מוזיקה: פופ, רגאי (צוב מרלין), עברי, בזמן השרות מזרחי זהבה בן.
טיולים: בכל הזדמנות ללכת ולראות עוד אבן וחלקה טובה בארצנו כמובן.
אתבות: גולני, צבא, והרבה יחידות.
שאיפות: לפני גיוסו לצבא עבד בגדרות תיל כדי לחסוך כסף לאחר השרות לטיול או למשהו אחר... חדר בצמד שיהיה רק שלו. לגור בהרצליה מיתוח ליד הים בקוטגי גדול לשבת במרפסת רגל על רגל.
קצין בגולני ומאוחר יותר להצטרף לימ"מ.
מציאות קיימת: נפל בעת מילוי תפקידו, בהתפוצצות מטען צד באזור מרגי עיין שבצמח.
ביום ראשון יב' במרחשוון תשנ"ב 20.10.1991.

סיפור חיים

חיים היה אחי, איתו גדלתי, שיחקתי, דיברתי, ואף למדתי ואם היה צריך אז גם רבתי, כי אם חיים רצה בצידקתו היה נלחם בצדק. כאשר היה יוצא מחדרי היה משאיר פתק אחריו אשר נכתב בכתב יד מיוחד, שידע ללעוג, אם איזה פיתגם או מאמר - על דברים שעשיתי או אמרתי. בדרך כלל היה מכונס בתוך עצמו, מוזיקה בחלל החדר, וספר או עיתון ביד. אף אחד לא היה מפריע לו בשעה זו של נחת ורגיעה. הייתי ניגשת אליו לחדרו מתיישת על הריצפה, והיינו מדברים על כל הדברים שנעשה יחד. על ההוה ועל העתיד לבוא - על המורים של בית הספר, על הלמודים, המבחנים, ועל הצבא. היה אוסף חוברות של מחנה, תגים של כל מיני פלוגות שונות וסמלים ומסתכל עליהם מידי פעם (מתוך קופסת ההפתעות). תמיד שאף לעשות משהו מועיל, משהו שאפשר להלחם בו, לרצות אליו ולא לשבת סתם כך בחוסר מעש. אהב תמיד לטייל, אהב את הנופים, לחוש אותם ואפילו לצלמם. בכל ההזדמנות יצא לטייל ולהכיר עוד אבן וחלקת אדמה טובה. התגייס לפרווייקט של גולני עשה את זה בהנאה רבה היה מגיע הביתה עייף ורצוף אך עם תחושה של שביעות רצון. יושב ומספר מה עשינו, איך תירגלנו, מה ראינו, נפגש עם חברים ומספר להם הכל, תמיד מסביב היה הפרווייקט, גולני, צבא ועוד סיפורים על הפרווייקט. עם הגיוס לצבא הפך בתוך זמן קצר לבוגר אחד שקיבל על עצמו דברים, כבר לא ילד. היה מגיע עייף, ומחפש רק את המיטה בחדרו ואת המוזיקה שאהב להאזין לה. היינו יושבים כולנו יחד סביב השולחן ושומעים את שתף דבריו על הצבא, הפלוגה חברים, קורסים - לימודים. שום דבר לא היה קשה לו תמיד היה אומר: "בכייף עושים את זה" אף תלונה לא היתה לו על הצבא, המפקדים, שום דבר - אהב את כולם וקיבל אותם כפי שהם. לא התלונן על דבר. קשה לעלות על הכתב את כל הדברים, איך לספר על חיים קשה. עברו שנים מאז התקרית, עדיין לא מצליחים לעכל לא מאמינים שחיים לא איתנו, לא יחזור עוד...

חיים - לא תשכח לעולם!